

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w P.
przeciwko W. S. i A. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 stycznia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwani W. i A. S. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 stycznia 2019 r., którym oddalono ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 września 2017 r., którym uchylono w całości nakaz zapłaty z dnia 12 lutego 2016 r. oraz zasądzone od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 143 460 zł zastrzegając pozwanym prawo do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności do wskazanej nieruchomości.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi, wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 – nie publ), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój

pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 – nie publ.).

W sprawie niniejszej skarżący sformułowali następujące zagadnienia prawne:

Czy w ramach postępowania nakazowego po uzupełnieniu weksla in blanco po upływie terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego ze stosunku podstawowego możliwe i dopuszczalne jest zasądzenie roszczenia na podstawie innego reżimu odpowiedzialności niż odpowiedzialność kontraktowa? Czy zmiana reżimu odpowiedzialności po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, która nie służy utrzymaniu nakazu zapłaty, nie stanowi niedozwolonej zmiany powództwa w świetle art. 495 § 2 k.p.c.?

Zagadnienie to nie zostało w ogóle uzasadnione. Skarżący nie wykazali, w jaki sposób – ich zdaniem – wiąże się ono z podstawą wydania orzeczenia w tej sprawie, nie powołali się na stanowiska wyrażane na ten temat w orzecznictwie lub w nauce prawa, a nawet nie pokusili się o przedstawienie własnego sposobu rozstrzygnięcia tego zagadnienia. Samo sformułowanie zagadnienia prawnego bez poparcia go jakąkolwiek argumentacją należy uznać za niedostatecznie uzasadnione.

Ponadto skarżący wskazali na potrzebę dokonania wykładni art. 77 u.k.w.h. w zakresie, w jakim różnicuje on instytucje przedawnienia roszczeń w zależności od tego, czy zostały zabezpieczone hipoteką.

Tok rozumowania skarżących przedstawiony w uzasadnieniu tej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spotyka się z aprobatą Sądu Najwyższego. Skarżący wskazują na analogię art. 77 u.k.w.h. do uznanego za niezgodny z Konstytucją art. 70 § 6 o.p. oraz art. 70 § 8 o.p. i art. 24 ust. 5 u.s.u.s. o brzmieniu odpowiadającym temu przepisowi. Nie sposób zgodzić się z tym, że art. 77 u.k.w.h. jest kolejnym przepisem o tym samym brzmieniu. Przepis ten odnosi się bowiem do wciąż zabezpieczonych hipoteką roszczeń, które uległy już przedawnieniu, odmiennie niż przepisy powołane przez skarżących, które dotyczyły

braku możliwości przedawnienia samego roszczenia podstawowego. Wskazana przez pozwanych analogia byłaby zatem zbyt daleko idąca.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.